

enhver, der maatte have den Opfattelse, som han synes at ville have banket ind i Tinget —, hvis Ministeren skulde gaa til de respektive Grupper, rende fra den ene til den anden og føre Forhandling med Grupperne, som ere til Stede mere eller mindre fuldtallige i det Øjeblik, han søger Forhandling, eller skulde han maaske meddele det til Grupperrepræsentanterne, som saa gik til Gruppen og gav Referat af, hvad Ministeren ønskede, et forskelligt Referat efter den forskellige Opfattelse, der maaske var vunden ved at høre Ministerens oprindelige Anbringende, eller forskellige, eftersom man havde Lyst til at betone et i Modsætning til et andet. Det vilde blive et mærkværdigt Udtryk for Rigsdagens Tilslutning, som blev Følgen deraf. Saa maa vi huske paa en Ting til, som ofte er Tilfældet, og som maa være Tilfældet. Det drejer sig ofte om Sager, hvori Trediemand er interesseret, og hvor det er nødvendigt, at der hersker Diskretion, at ikke Meddelelser om disse Forhandlinger mellem Ministeren og Rigsdagsmændene sive ud, saaledes at den egentlige Forhandling med Trediemand derved bliver umuliggjort. Men at gøre en Sag af en saadan Natur til Genstand for private Forhandlinger med hele Rigsdagen — thi hvorfor skulle vi ikke ogsaa have Landstinget med — saaledes at vi faa 180 Mand som Medvidere, det er jo ganske umuligt. Det ærede Medlem kan derfor ikke mene det alvorligt med sin Talen om at handle bag Rigsdagens Ryg, men en Ting kunde han opnaa ved denne Optræden her, det er at hindre baade sig selv og andre i at faa Adgang til at ytre sig om Forhold, i Anledning af hvilke Ministre ellers nok kunde have Lyst til at sætte sig i Rapport til Repræsentationen. Dette om Sagen i sin Almindelighed, og dette tror jeg nok skal holde.

Med Hensyn til selve Krudttaarnsspørgsmaalet udtalte det ærede Medlem i Aftes, at han stillede som første Betingelse, at Krudtet ikke maatte anbringes i Vestenceinten. Jeg har allerede refereret, hvorledes vi den 17. Maj i Fjor tilskrev Krigsministeren, at vi paaskønnede de Bestræbelser, som han havde udfoldet ved at flytte det første Krudttaarn i Kraft af en Overenskomst med Trafikminister Hørup, men at vi ikke kunde udtale os om den fremlagte Sag, der gjaldt det andet Krudttaarn, paa Grund af Samlingens nær forestaaende Slutning. Jeg refererede videre, hvorledes vi saa fik denne Sag frem paa ny gennem en Konference eller ved skriftlig Fremsendelse — jeg erindrer det ikke

†

nøje — den 15. November i Fjor. Sagen laa saa i Finansudvalget fra den 15. til den 25., men jeg erindrer ikke, at det ærede Medlem under de Forhandlinger, der fandt Sted, stillede som første Betingelse, at Krudtet ikke maatte blive anbragt i Vestenceinten. Jeg erindrer det ikke, jeg tør altsaa ikke benægte det, men hvis det havde været stærkt fremme, vilde dermed temmelig afgjort Spørgsmaalet være standset lige straks. Det tror jeg, og derfor tvivler jeg om, at det har været stærkt fremme. Men en Ting er afgjort sikkert, det er, at da vi sendte vor Skrivelse af 25. November, som jeg forleden omtalte, hvori det hed, at vi ikke fandt de stillede Vilkaar fyldestgørende og derfor ikke kunde tilraade en Overenskomst paa det Grundlag, der var stillet i Udsigt, i det Øjeblik, ved den Beslutning, stillede det ærede Medlem intet Krav om, at Sagen skulde ordnes ad Lovgivningens Vej. Indtil dette Øjeblik havde det ærede Medlem i Finansudvalget ikke hævdet, at Sagen ikke kunde ordnes administrativt, det er afgjort sikkert. Først da de Forhandlinger, der fandt Sted paa Anledning af vor Skrivelse, bragte det Resultat, at der kom et bedre Grundlag frem, og altsaa da Haandslaget skulde gives, først da er det, at de Herrer stillede sig paa Bagbenene og sagde: Nu ville vi ikke være med til, at Sagen ordnes administrativt, og vi modsætte os, at Krudtet anbringes i Vestenceinten. Jeg oplyste forleden Dag antydningssvis — jeg skal ikke referere det videre igen, ærede Medlemmer kunne se, hvad jeg forleden sagde —, at da Sagen saa var bragt istaa, var det ærede Medlem meget ivrig efter at faa den sat i Gang igen. Det ærede Medlem følte aabenbart Tyngden af det Ansvar, han havde paa draget sig ved at faa denne Sag bragt istaa. Det drejede sig jo om en meget betydelig Fare, som store Dele af København maatte siges at svæve i, saa længe Krudtbeholdningen blev liggende der, hvor den var. Nu havde det ærede Medlem ved at finde paa sine politiske Intriger hindret, at denne Sag ordnedes ad den Vej, han havde fundet farbar indtil den 25. November. Han havde i alt Fald ikke paa rette Sted, Finansudvalget, hvor Afgørelsen for Udvalgets Vedkommende skulde træffes, nedlagt nogen Indsigelse paa en saadan Maade, at man maatte formode, han ikke kunde følge med. At han saa følte Ansvars Tyngde, kan man jo saa udmærket godt forstaa. Det ærede Medlem staar jo som københavnsk Folketingsmand og